

ти, а задъ тѣхъ, като сѣнка, стоятъ прави казацитѣ съ голи сабли. Лицата на разбойниците сж свирѣпи и печалини; дишатъ тѣ чистъ въздухъ, нѣма надъ тѣхъ другъ покривъ освѣнъ небето, глѣдатъ лѣсоветѣ и горитѣ, но нѣматъ свобода, измжчватъ се тѣ както кога злѣ спятъ и лошо сънуватъ, втѣглятъ и издишатъ тѣ въздухъ вмѣсто тютюневъ димъ, защото не имъ е позволено и да пушатъ. Казацитѣ сж весели, пушатъ цигари и не имъ се спи. Въ царското име колко тукъ плѣнници сж изловени, и всичкото това е казашка работа. Въ Стамбулъ ще захванатъ да говорятъ: българитѣ раи, сега царска конница, изловили и пазятъ вързанитѣ дѣца на спахинѣ и османитѣ. И всичко това става благодарение само на царскиятъ тавзиматъ. Да живѣе нашиятъ царь! За насъ слава и честь, а за бейоветѣ скърбъ и ядосвание! Сега ний сме царска кавалерия, приближава се нашиятъ часъ и скоро ще той да настѣпи. Да живѣе нашиятъ Царь на много години! Такава мисли радватъ въоръженитѣ и скръхнати Българи. И не е за чудение, че тѣ катъ дѣца, облѣчени за пръвъ пѣтъ като голѣми, сж расположени да се хвалятъ и да се гордѣятъ, макаръ и сами предъ себе си.

Дойде онбашийтъ на караула и раздаде на хайдутитѣ хлѣбъ, сирение, чесанъ и лукъ.

— Ъжте Божийтъ даръ и се утѣшавайте; което ще бжде, то нѣма да се мине. За всичко е виновата сѣдбата.

Онбашийтъ е человекъ не младъ, той е отъ къмъ сѣрбската граница, много е видѣлъ, ялъ е хлѣбъ не изъ една пещъ и може би на много души е спомогналъ по-скоро да достигнатъ до небето или до ада, за да предстанатъ предъ Господа Бога или предъ Сатаната. Той върваше въ предопредѣлението, бѣше състрадателенъ и пригодливъ. Като раздаде храната, той сѣдна при огънѣтъ между хайдутитѣ. Когато тѣ се наядоха, той имъ даде цигари.

— Пушете, може би ще се поразѣете; което ще бжде, то нѣма да се мине. Предопредѣление. Днесъ денѣтъ е нашъ, по на кого е утрѣ — единъ Богъ само знае.